

Скарбничка

ПОГРАЛИ...

1 червня — День захисту дітей

- МЕТЕЛИК І МУХА 3
- ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
- ТАЙНАЯ КОМНАТА 6
- ПОЛУНИЧНИЙ БУКЕТ 8
- ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
- ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ПОЛУНИЦЮ 11

Настали літні канікули. Тато з мамою привезли Настю й Віру до бабусі в село. Дівчаткам подобалося гостювати в бабусі. Вона ніколи їх не сварила, не робила зауважень, була доброю й лагідною. А ще жінка дуже любила квіти. Їх у неї було чимало: і на подвір'ї, і вдома. Бабуся ретельно за ними доглядала, поливала й регулярно розпушувала землю навколо квітів. Дівчатка також їй часто в цьому допомагали.

Якось бабуся пішла до крамниці, а Настя й Віра залишилися вдома. Ішов сильний дощ, і бабуся вирішила не брати із собою онук. Дівчатка залізли на стільці й дивилися у вікно. Однак була така злива, що майже нічого не було видно.

— Настуню, а пограймо в магазин? — запропонувала Віра.

— Чудова думка! — із задоволенням погодилася сестричка.

Дівчатка набрали різних продуктів із холодильника, але довго не могли придумати, з чого зробити гроші. Урешті-решт вирішили виготовити їх із листя дерев-

ця, яке росло в бабусиній спальні. Нарвавши цілу «пачку» грошей-листочків, діти почали грати в магазин.

Незабаром повернулася бабуся. Вона хотіла потішити своїх улюблениць смаколикми, тому купила їм цілий пакет цукерок і печива. Коли бабуся зазирнула до дівчат у кімнату, вони захоплено гралися й не помітили її. Жінка тихенько спостерігала за їхньою грою, стоячи у дверях. Спочатку вона усміхалася, дивлячись на онучок, але потім на її очах виступили сльози, і вона пішла.

Дівчатка нагналися й згодніли. Швидко зібравши продукти, вони віднесли їх до кухні й поклали в холодильник. А листочки-гроші викинули у відро для сміття. На кухню зайшла бабуся — її очі були заплакані. Дівчатка відразу це помітили й підбігли до неї.

— Бабусю, що трапилося?

— Чому ти плачеш? Хто тебе образив?

Бабуся засмучено подивилася на внучок і коротко відповіла:

— Ви, Настуне й Вірочко...

— Чим же ми тебе образили, бабуся? — здивовано

запитали дівчатка.

Бабуся, витерши очі хустинкою, тихо пояснила дівчаткам, що деревце, яке вони обірвали, їй подарував дідусь. Він сам його виростив із маленького саджанця. Це деревце було для бабусі не просто деревом, а пам'яттю про дідуса. А тепер, найвірогідніше, воно загине.

Дівчатка вкрай засмутилися, коли зрозуміли, що вони накоїли. Їм було дуже соромно за свій учинок і дуже шкода деревця. Вони, не домовляючись, побігли за лійками, щоб полити бідолашне деревце. А коли полили, попросили пробачення в бабусі.

Дівчатка дуже старалися, доглядали за деревцем. Незабаром на ньому виростили молоді листочки. Настя й Віра зрозуміли, яка це тяжка праця — виростити дерево. Вони назавжди запам'ятали цей урок і почали дбайливо ставитися до рослин. А на бабусин день народження дівчатка подарували їй лимонне деревце, яке самі виростили з кісточки.

Юлія Азимова

ЛІТЕЧКО

Знову літечко надворі, лагідні й погожі дні. Скажемо: «Прощай» ми школі, «Прощай» до осені». Цілий рік ми гарно вчилися, нам Господь допомагав, Силу, розум і здоров'я кожен день нам посилав. Кличуть нас моря і гори, луки, ліс, сади, річки, Неосяжні ті простори — витвір Божої руки. Хоч і літо коротеньке, не будемо лінуватись. Допоможемо матусям, в татусів ми будемо вчитись. Ми засмагнемо за літо, наїмося слив, вишень, Помідорів, груш і яблук, винограду й черешень. Загартовані й зміцнілі знову ми підем до школи. Будемо благодіяти в Бога мудрості та охорони.

Б. Гювенко

ПОЕЗДКА
ДІАНАЇ НА
ОСЛИКЕ

ИИСУС ХОДИТ
ПО ВОДЕ

ПОДВИГ БЕЗ
ЧЕСТИ

У Вадима було четверо друзів, з якими він товаришував з першого класу: Ляоня, Славко, Вітя й Микола. Друзі для Вадима мали велике значення, і з кожного з них він готовий стояти стіною. Коли з ними щось траплялося, Вадим перший приходив на допомогу. Хлопчик був упевнений, що кожен з його друзів учинив би так само, якби з ним щось сталося. Проте одного разу з Вадимом трапився випадок, який показав йому, хто насправді був його другом, а хто – ні.

Якось під час літніх канікул Вадим із друзями вирішив піти в похід до озера, що було в лісі за містом. Рано-вранці, взявши із собою рюкзаки з їжею та напоями, вудочки і футбольний м'яч, хлопці зустрілися на автобусній станції. Там вони сіли на рейсовий автобус і, доїхавши до кінцевої зупинки, вийшли й попрямували стежиною через поле до лісу.

У лісі п'ятеро друзів зробили невеликий привал, під час якого поїли й пограли у футбол. Потім вони знову продовжили шлях, бажаючи якомога швидше дістатися до озера, аби встигнути вдосталь накупатися й наловити риби. Незважаючи на спеку, у лісі відчувалася приємна прохолода, і хлопці швидко просувалися вперед. Однак раптом дорогу перегородила невелика річка зі швидкою течією. Озираючись довкола й не знайшовши моста, хлопчики вирішили перейти водойму по камінню на міліні. Четверо хлопців успішно дісталися берега й зупинилися в очікуванні Вадима, який ішов останнім. Коли до берега залишалися лічені кроки, Вадим несподівано спіткнувся і впав у воду.

Побачивши друга, що борсався у воді, Ляоня, Славко та Вітя дружно засміялися, а Микола кинувся йому на допомогу. Витягнувши Вадима з води, Микола посадив його на суху траву. Вадим весь промок і до того ж загубив свій рюкзак, який віднесло течією. Дивлячись на Вадима, який тремтів від холоду, Ляоня, Славко та Вітя почали насміхатися з нього: «Ну ти, Вадиме, і роззява!» «Як це ти впав у воду на рівному місці?!» «Ти зараз схожий на мокре курча! Ха-ха-ха!» «Друзі, замість того щоб сміятися з Вадима, краще ходімо назбираємо сухого гілля й розведемо багаття, щоб Вадим міг зігрітися й висушити одяг», – заступився за Вадима Микола.

Троє хлопців неохоче погодилися. Зібравши достатню кількість дров, друзі розвели багаття, а Вадим роз-

вісив свій мокрий одяг на гіллі найближчого дерева. Поки його одяг сушився, хлопчики зібралися навколо багаття, і Микола звернувся до них із пропозицією: «З нашим другом трапилася біда: увесь його одяг промок, а рюкзак, у якому була їжа, вудка і гроші на автобус, віднесло течією. Я пропоную допомогти Вадиму й поділитися, хто чим може». Пропозиція Миколи викликала у хлопців незадоволення й обурення.

– Ну ти й вигадав! Поділитися... – похмуро сказав Ляоня. – А якщо мені нічим ділитися? У мене немає ані запасного одягу, ані вудки, ані зайвих грошей, та й бутерброд залишився тільки один...

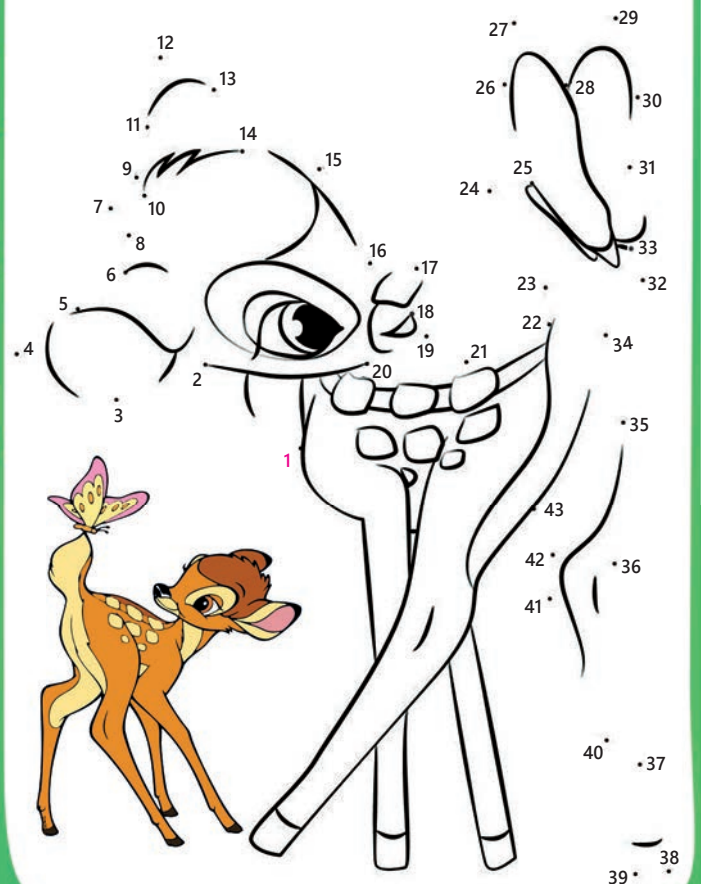
– І мені нічим ділитися, – підхопив слова Ляоні Славко, але, згадавши про гроші, які дала йому мама про всяк випадок, неохоче додав: – У мене, правда, є трохи зайвих грошей... Однак мама попереджала, щоб я їх не витрачав даремно, інакше мені буде непереливки.

– А в мене є лише кілька маленьких пиріжків, яких мені самому ледве вистачить, – висловився Вітя. – І взагалі, чому це ми повинні ділитися з Вадимом?! Ніхто з нас не винен, що він упав у воду й загубив свій рюкзак. Треба бути обережнішим!

Вислухавши незадоволені репліки, Микола обурено сказав: «Хлопці, ну як же так? Адже ми друзі, а друзі мають допомагати одне одному!» «Якщо ти такий розумний, Миколо, то сам і поділися з Вадимом чимось. Покажи нам, який ти друг», – з посмішкою промовив Ляоня. «Так-так, допоможи другові!» – підтримали Ляоню Славко та Вітя. Колючі слова хлопців засмутили Миколу, і зі словами: «Ех, які ж ви після цього друзі!» він підвівся й пішов до свого рюкзака. Діставши звітти приладдя для риболовлі, запасну майку та шкарпетки, а також бутерброд і гроші, Микола підійшов до Вадима, який сидів біля багаття й за всім спостерігав, і віддав йому все це. Вадим підвівся, узяв Миколу за руку і, міцно потиснувши її, сказав: «Дякую, Миколо. Ти – справжній друг!»

Того дня хлопцям таки вдалося дістатися до озера й наловити риби. А ввечері втомлені, але задоволені вони повернулися додому. У цьому поході Вадим відчув, що означає прислів'я: «Друг пізнається в біді», і зрозумів, хто був його справжнім другом. Відтоді дружба Вадима та Миколи ще більше зміцніла.

З'ЄДНАЙ КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ЗАГАДКОВІ РОСЛИНИ

Прочитай про улюблені рослини дітей. Згадай і напиши, що це за рослини.

Моя улюблена рослина – зі смачним насінням.

Моя улюблена рослина спочатку квітне жовтим, а потім стає білою.

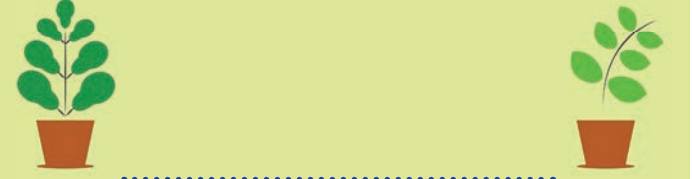
Моя улюблена рослина має листочки з ворсинками і квітне на підвіконні.

Мою улюблену рослину бабуся додає мені в чай.

Моя улюблена рослина квітне навесні на клумбі.

Моя улюблена рослина росте в лісі й зацвітає ранньої весни.

НАМАЛЮЙ СВОЮ УЛЮБЛЕНУ РОСЛИНУ Й НАПИШИ ЇЇ НАЗВУ.

АЛОЕ ВЕРА

Знаєте ли ви, чем люди смазывали кожу, чтобы не обгореть на солнце, до того как появились специальные лосьоны и масла? Большинство из них закрывали открытые участки одеждой, а некоторые использовали для этой цели растение алоэ вера.

Предполагают, что родиной алоэ вера является Африка, и почти четыре тысячи лет оно служит людям в качестве обезболивающего лекарства. Есть сведения о том, что Александр Македонский лечил им раны своих солдат, а Клеопатра применяла его как средство для ухода за кожей. Католические миссионеры привезли алоэ вера в Новый Свет, где это растение стали выращивать и ценить за его целебные свойства.

У этого растения нет стебля, а его лис-

тья растут прямо из земли. Когда оно становится большим, его листья имеют длину около 60 см, а у основания их толщина составляет 3 см. У них есть острые иголки и зубчатые кончики. Полость листьев заполнена веществом, похожим на желе, которое защищает от вредного воздействия солнечных лучей. Люди, живущие в засушливых регионах южного Техаса, используют это вещество для защиты кожи от палящего солнца.

Индийское племя семинолов использовало толченые листья алоэ вера для лечения различного рода ран. Также это растение является эффективным средством при артрите, ревматизме, заболеваниях желудка, всех типах ожогов, укусе насекомых, порезах, царапинах и кожной сыпи.

Джеймс и Присцилла Такер

о=а

1,2

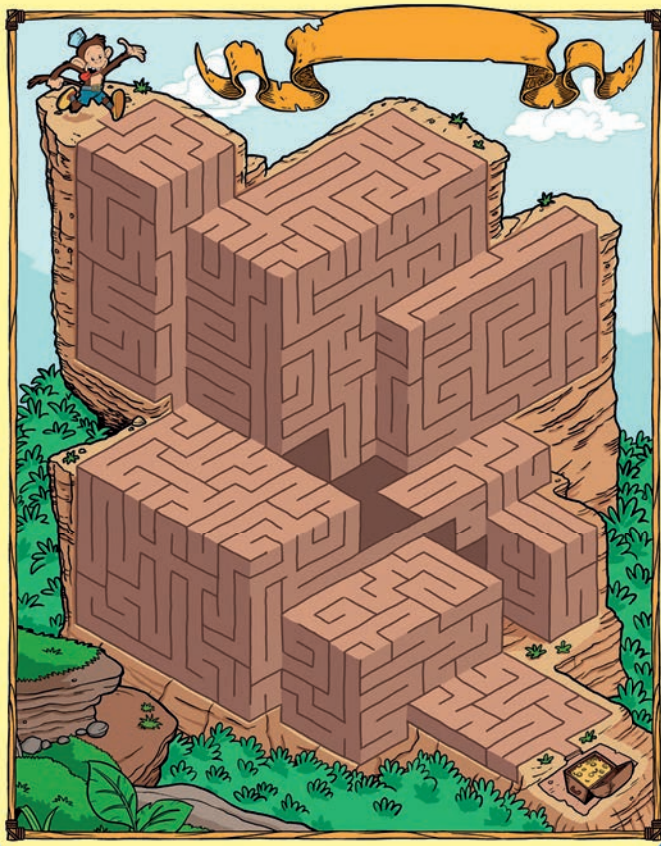
РЕБУСЫ

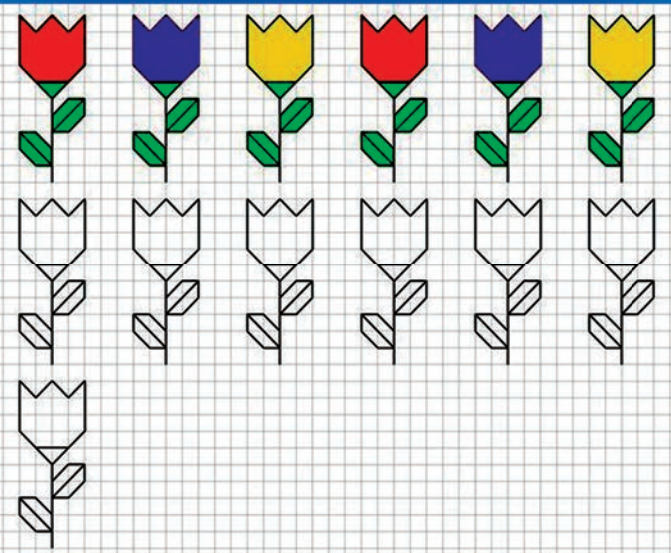
Л	О	К	П	И	Л	У	Т	К	А
Ё	В	А	И	М	Е	Р	А	Л	К
Л	И	М	Т	Ё	Ж	У	М	У	Р
Е	Ш	Л	О	М	Ё	К	А	Б	У
С	Н	Ж	А	О	Л	И	С	Н	Т
А	Я	И	Т	Б	А	Д	У	И	Д
Ч	Е	Р	Е	Ш	К	А	Р	К	Ы
И	М	А	Р	Б	У	З	Д	А	Н
М	О	Ж	О	Л	Ё	К	О	П	Ё
Ё	Т	У	М	А	Л	И	Н	А	С

ФИЛВОРД
НАЙДИ НАЗВАНИЯ
ЯГОД.

ПРОВЕДИ МАВПОЧКУ ДО СКАРБУ.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

СКОЛЬКО ТИГРОВ НА РИСУНКЕ?

Артур Максвелл

ПОЕЗДКА ДИАНЫ НА ОСЛИКЕ

– Ну разреши мне покататься на ослике! – в который раз умоляла маму Диана.

– Нет, – ответила мама. – На сегодня тебе удовольствий достаточно. Ты непременно хочешь попробовать все, что видишь, и если возникает какое-то новое развлечение, ты сразу стремишься туда.

– Ну, мамочка! – умоляла Диана.

– Нет! – категорически сказала мама, и ее голос не допускал ни малейших возражений.

Диана отошла. Она поняла, что дальше просить маму бесполезно. Она пошла к осликам. Их было 12. Они стояли и ждали, что придут дети и станут кататься на них. Пока Диана наблюдала за ними, подошла группа детей; они заплатили деньги хозяину осликов и весело поехали верхом по песчаному пляжу. Остался только один ослик, и, хотя его хозяин ушел, он послушно стоял на месте. Диана подошла к ослику и погладила его.

– Дорогой мистер Ослик, – сказала она. – Вы ведь хотите прокатить меня, не так ли?

– И-а, – отозвался ослик.

– Милый, – сказала Диана, – мне кажется, я могла бы сама прокатиться на тебе. Это, должно быть, так просто. Ты посмотри только на других детей.

Диана снова взглянула на отъехавших детей и увидела, что все они и хозяин осликов были очень далеко. Тут девочку осенила идея. Она немного покатается, даже если придется только посидеть на спине ослика, который будет ходить по кругу. Рядом стояла лесенка, с помощью которой дети забирались на спину осликам. Очень осторожно Диана подвела к ней своего ослика и вскарабкалась к нему на спину. Кажется, никто этого не заметил, и она осталась очень довольна собой. Ослик стоял тихий и кроткий. Диана была в восторге. Наконец-то она сидела верхом на ослике, хотя мама не дала ей на это ни гроша.

Однако неожиданно что-то произошло с мистером Осликом. Он будто внезапно понял, что оказался позади всех остальных. Теперь, когда у него на спине очутился наездник, он понял, что должен быть рядом со своими

друзьями. Круто развернувшись, он пустился рысью по песчаному пляжу. Диана никогда в жизни не была так напугана. Что скажет хозяин? У нее нет денег, чтобы заплатить ему. А что скажет мама, когда узнает об этом? Диана с радостью спрыгнула бы с ослика, но побоялась. Она ухватилась за уздечку, но ослик поскакал только еще быстрее.

Обычно ослики не бегают очень быстро, но Диане казалось, что этот несет ее с невероятной скоростью. Цок! Цок! Цок! Все дальше и дальше несли ослик. Диана, окаменевшая от страха, раскачивалась на его спине, боясь в любой момент упасть.

«Стой, ослик, стой!» – задыхалась она. Но мистер Ослик и не собирался останавливаться.

«Ну почему я не послушалась маму? – укоряла себя Диана. – Неужели он никогда не остановится?»

Через пески несли ослик. И теперь – о ужас! – он нес ее мимо того самого места, где мама спокойно вязала, сидя в шезлонге. «Мама!» – отчаянно закричала Диана. Мама оторвалась от вязания. В одно мгновение она оценила ситуацию и бросилась за Дианой.

«Остановите его!» – кричала она. – Остановите его!»

Люди вокруг услышали ее крик и увидели, куда она спешит. Они тоже присоединились к погоне. И вот уже больше дюжины людей неслись по песку вслед за осликом. Что касается его, то ему казалось, что это веселая игра, и он бежал быстро, как никогда в жизни. Бедная Диана! К этому времени другие ослики закончили свой маршрут и повернули обратно. Хозяин увидел, что случилось, и побежал к Диане.

– Эй! Эй! – закричал он недовольно. – Что все это значит?

– Снимите меня отсюда! Снимите меня отсюда! – со слезами просила Диана.

Хозяин подбежал к ослику, снял с него Диану и вы- сказал ей все, что думал о ее поступке. Мама, заплатив хозяину, очень строго поговорила с дочерью. И Диана приняла решение: впредь всегда слушаться маму.

МЕТЕЛИК І МУХА

(притча)

Одного разу зустрілися метелик і муха. Метелик уперше прилетів до тих країв і нічого не знав, тому вирішив запитати в мухи, де можна знайти поле з квітами.

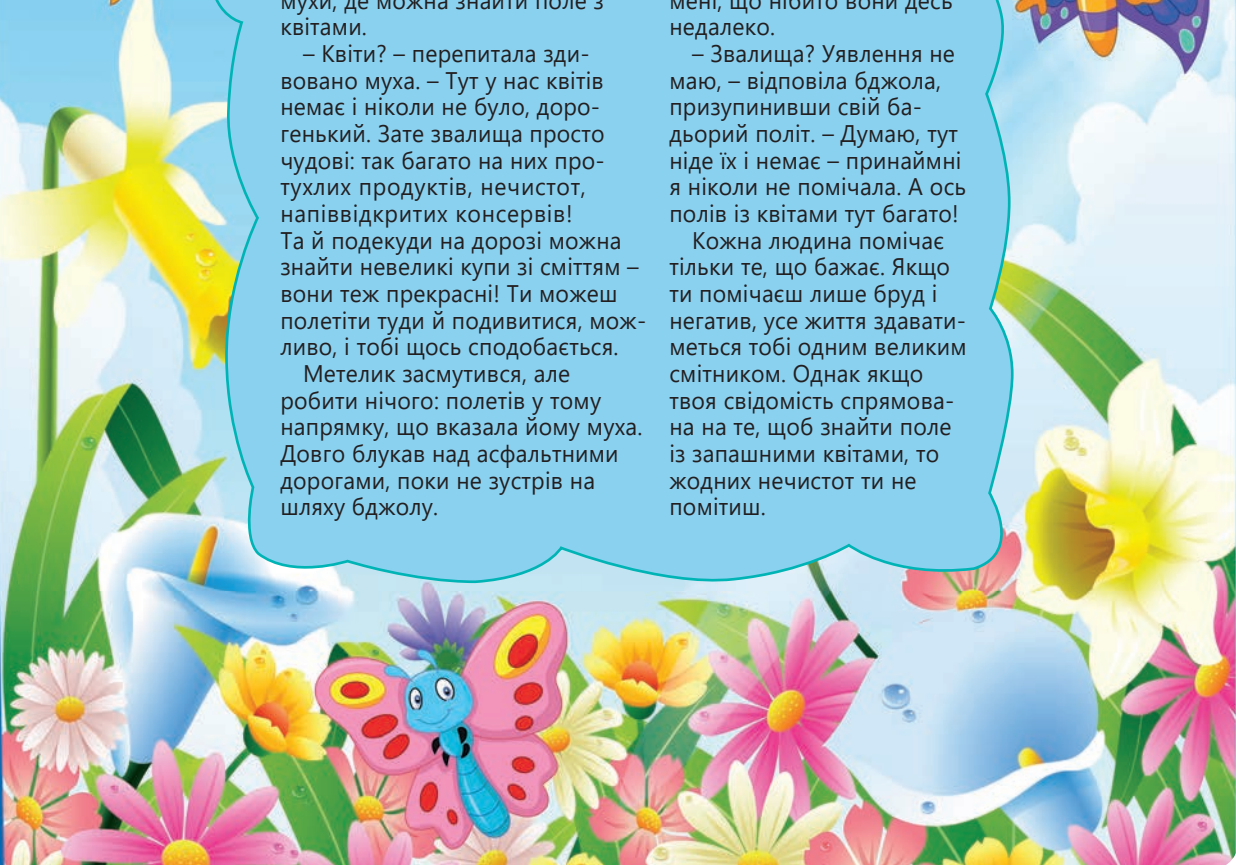
– Квіти? – перепитала здивовано муха. – Тут у нас квітів немає і ніколи не було, дороженький. Зате звалища просто чудові: так багато на них прохланих продуктів, нечистот, напіввідкритих консервів! Та й подекуди на дорозі можна знайти невеликі купи зі сміттям – вони теж прекрасні! Ти можеш полетіти туди й подивитися, можливо, і тобі щось сподобається.

Метелик засмутився, але робити нічого: полетів у тому напрямку, що вказала йому муха. Довго блукав над асфальтними дорогами, поки не зустрів на шляху бджолу.

– Стривай, бджоло, – гукнув її метелик. – Чи не знаєш ти, де тут звалища та смітники? Муха сказала мені, що нібито вони десь недалеко.

– Звалища? Уявлення не маю, – відповіла бджола, припинивши свій бадьорний політ. – Думаю, тут ніде їх і немає – принаймні я ніколи не помічала. А ось полів із квітами тут багато!

Кожна людина помічає тільки те, що бажає. Якщо ти помічаєш лише бруд і негатив, усе життя здаватиметься тобі одним великим смітником. Однак якщо твоя свідомість спрямована на те, щоб знайти поле із запашними квітами, то жодних нечистот ти не помітиш.

ЯГОДНАЯ ПОЛЯНА

1 ЗАДАНИЕ

На колючей тонкой ветке
В полосатых майках детки.
Куст с шипами – не шиповник,
Как зовется он?

(жинвожичр)

Листики – с глянецом,
Ягодки – с румянцем,
А сами кусточки –
Не выше кошки.

(ежинс/рр)

Ярко-красных, черных, белых
Ягодок попробуй спелых.
Сельский сад – их родина.
Что это?

(ениг/оdow)

Не на шутку, а всерьез
Куст колючками оброс.
Темных ягодок сорви-ка.
Что за кустик?

(еживеж)

Ягодку сорвать легко –
Ведь растет невысоко.
Под листочки загляни-ка –
Там созрела...

(ежинвилас)

Разгадай загадки.

В красных платьицах сестрички
Прицепились за косички.
Летом в сад зайдите здешний –
Созревают там...

(интэдэп)

Повернулась к грядке боком,
Налилась вся красным соком.
Ей сестрица земляника.
Что за ягодка?

(ежинд/л/к)

Эти ягоды, все знают,
Нам лекарство заменяют.
Если вы больны ангиной,
Пейте, дети, чай с...

(иониле/л)

2 ЗАДАНИЕ

Посмотри на картинки
и напиши названия ягод.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

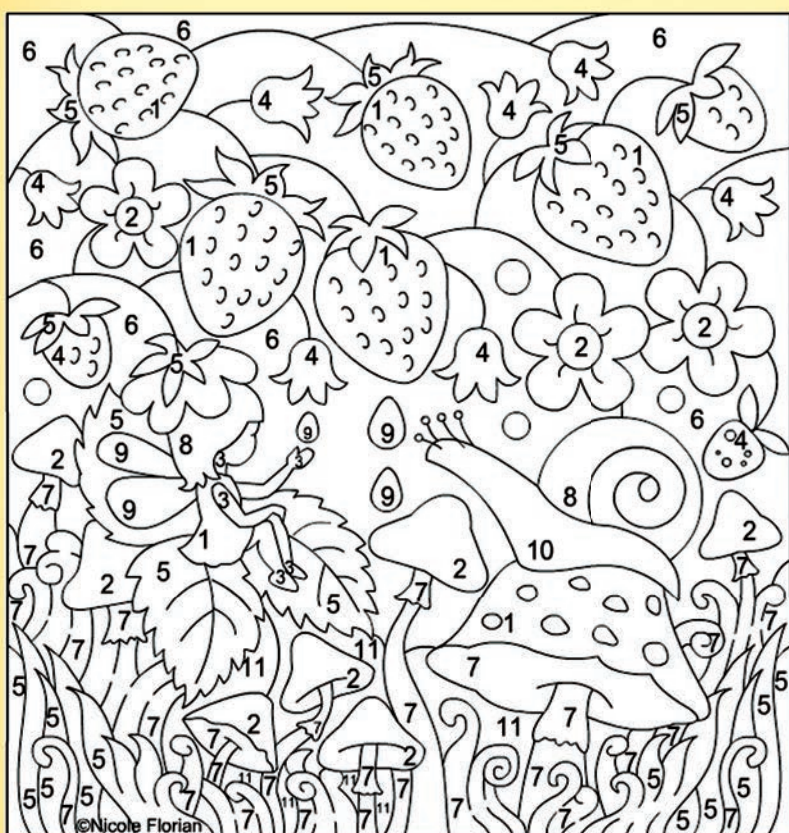
Какой ягодкой полакомится
каждый зверек? Преодолей
лабиринт.

3 ЗАДАНИЕ

Раскрась картинку.

4 ЗАДАНИЕ

Нужно сварить ягодный компот. Будь
внимателен: бери ягоды только в
определенной последовательности.

5 ЗАДАНИЕ

Оксана Шпортко

У чистій і глибокій річці водилися різноманітні риби – великі й маленькі, мирні й хижі – і всі вони легко знаходили спільну мову. Новини в їхньому світі поширювалися вкрай швидко. Усі знали, що і де відбувається, завдяки рибкам-всюдисушкам. Вони плавали зграйками й завзято збирали цікаві історії та події, які із задоволенням переказували друзям і знайомим.

Оселився біля річки рибалка. Якось він пішов порибалити. Довго просидів чоловік у човні, поки нарешті попловець не смикнувся. Рибалка щосили смикнув вудку й подивився на гачок. Черв'ячка заковтнула маленька рибка. Від переляку вона тремтіла й билася в повітрі.

– Не бійся, – вимовив рибалка, обережно знімаючи рибку з гачка. – Не забиратиму я тебе з води, пливи собі далі. Надто ти мала, і тобою не нагодувати мою родину.

Рибалка випустив її на волю. Опинившись у воді, приголомшена рибка почала щосили дихати зябрами, адже ще секунду тому ледь не втратила таку можливість.

– Дивний рибалка, – подумала рибка і зникла, махнувши на прощання хвостом.

Щойно сонце схилилося за обрій, рибалка пристав до берега й пішов додому. А в річці тим часом здійнявся неймовірний галас.

– Чули, що трапилося із всюдисушкою? – шепотілися мешканці річки. – Неймовірно!

– Ви колись таке бачили? – запитували поважні щуки одна в одній.

– В історії нашої річки це перший випадок. Звісно, були щасливчики, які зривалися з гачка. Але такого, – згадував старий сом, – не було. А чому рибалка відпустив тебе?

– Просто я особлива, – одразу відповіла рибка.

– І чим ти така примітна? – обурено запитав окунь, вважаючи себе нічим не гіршим.

– Хоча б тим, – почала рибка-задавака, – що мене

єдину з усієї річкової околиці відпустили. Хіба я не особлива?

В окуня заграли ревності.

– Показуй свого рибалку, – скомандував він. – Я доведу тобі, що ти анітрохи не особлива.

Зграйка риб на чолі із рибкою-задавакою й гордовитим окунем вирушили до місця порятунку.

– Ось тут усе й сталося, – показала маленька рибка.

– А це, мабуть, рибалка? – вдивляючись у водне дзеркало, запитав окунь. – Ну що ж, зараз подивимося, яка ти особлива. Пропоную тобі продемонструвати всім присутнім, як рибалка-дивак знову звільнить тебе, – сказав окунь, задоволений своєю вигадкою.

– Легко! – упевнена в собі, як ніколи, погодилася всюдисушка.

Знайшовши гачок із хробаком, рибка обережно, щоб не поранитися, заковтнула наживку. Попловець затремтів, і рибалка смикнув вудку. Наступної ж миті рибка опинилася перед обличчям смерті. Очі її округлилися від несподіванки. У човні сидів зовсім інший рибалка і, знімаючи рибку з гачка, радісно пробуркотів:

– Ага, ось ти й попалася.

Рибка почала шалено битися й підстрибувати, щосили намагаючись звільнитися з чіпких рук рибалки. Доклавши зусиль, вона нарешті вислизнула з полону і, стрибнувши у воду, зникла в річковій трясовині. Позаду почувся гучний сміх.

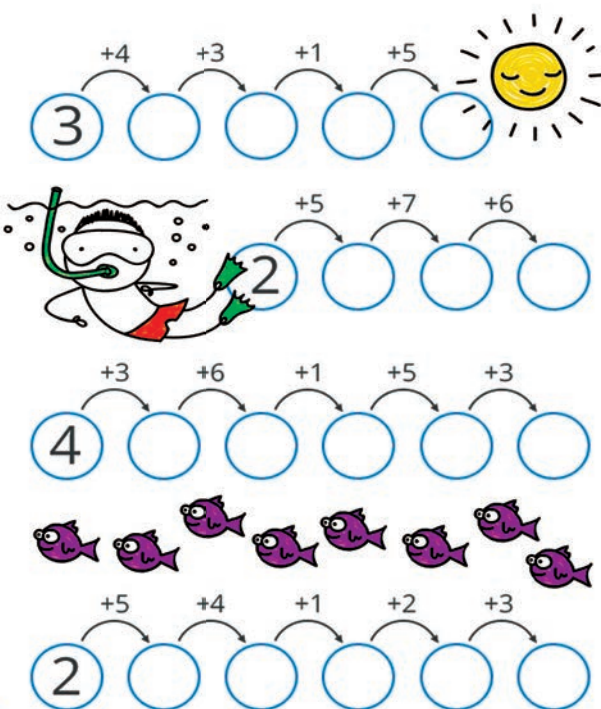
– Особлива, особлива... – сміючись, повторював гордовитий окунь.

– Самовпевненість іноді зле жартує з нами, – спостерігаючи за тим, що відбувається, сказав поважний сом. – Не варто переоцінювати свої сили.

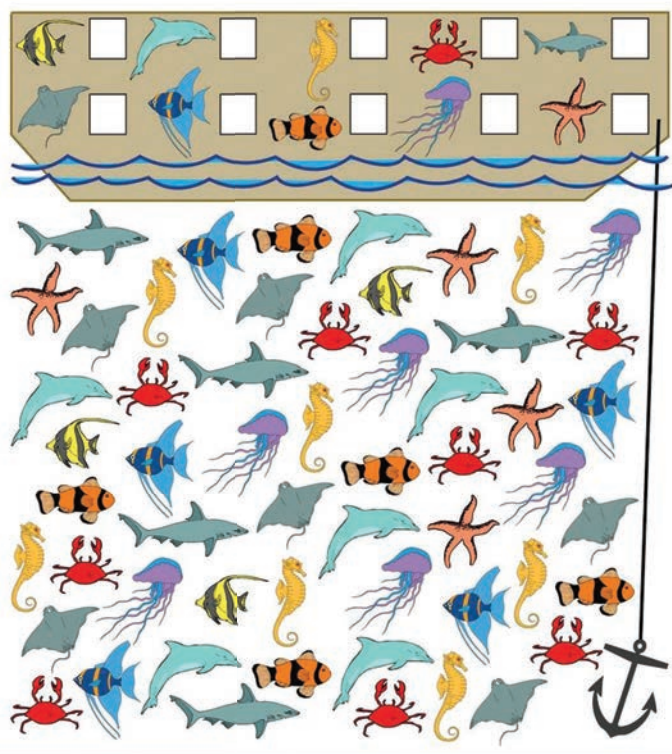
Усі присутні розплилися у своїх справах, а рибка-задавака більше не демонструвала свою перевагу над іншими, адже ніколи не знаєш, що чекає тебе наступної миті...

ПРОДОВЖИ ЛОГІЧНИЙ ЛАНЦЮЖОК.

ПОЛІЧИ.

ЗНАЙДИ 7 ВІДМІННОСТЕЙ.

Бутерброды «На дне морском»

4

Тебе понадобятся:

- хлеб;
- сметана;
- зернистый творог;
- огурец;
- редиска;
- маслины;
- зеленый лук.

УЗОР КАЖДОЙ РЫБКЕ ТЫ МОЖЕШЬ ПРИДУМАТЬ САМ.

1

2

3

1 С хлеба срежь корочки. Намажь на него слой сметаны. Затем выложи зернистый творог и равномерно распредели.

2 Огурец и редиску нарежь тонкими кружочками. Поочередно выложи ряд огурцов, ряд редиски, снова огурцы и снова редиска. Чешуя готова!

3 Из маслины вырежи кружочек и сделай рыбе глаз.

4 Нарезав зеленый лук, сделай плавники и пузырьки. Хвост выложи из остатков корочки. Приятного аппетита!

ПОБИТИЙ ТЕЛЕФОН

Марія Власюк

Богдан зайшов до кухні, а там... Аж забув, що прийшов по цукерки, які мама не дозволяла брати. «Я не братиму, а тільки порахую, скільки їх залишилося», – думав він дорогою. А тут таке, що й про цукерки забув: на столі без нагляду лежав татів телефон. Богдан лише натиснув одну бокову кнопку – і телефон засвітився такими привабливими яскравими кольорами. А тим часом у свідомості пролунав строгий татів голос: «Не бери мого телефона!» «А я й не братиму», – відповів хлопчик голосу совісті й почав водити по телефону пальцем, не беручи його до рук. Проте внутрішній тихий голос усе одно не давав спокою, нагадуючи татові слова: «Чомусь у твоїх руках усе ламається і б'ється!». Розумів Богдан, що це Бог говорить до нього, але ж телефон був таким привабливим! Не було там, правда, жодної гри, але чомусь так цікаво було спостерігати за зміною картинок. Хлопчик так захопився, що не помітив, як від кожного руху його пальців телефон дедалі ближче сповзав на край столу. Ще один рух – і телефон із гуркотом полетів донизу. «О ні!» – скрикнув переляканий хлопчик, намагаючись його підхопити. Однак було пізно – телефон уже лежав на підлозі склом донизу.

Богдан швидко підняв його, але сталося найгірше: по склу розповзлися павутинки дрібних тріщин. «Що ж тепер робити?» – у розпачі розмірковував хлопчик. Приховати скоєне було неможливо. Ураз пригадався голос, що так лагідно нагадував йому татові слова. «Чому ж я не послухався?» – повторював Богдан. Але що тепер вдієш?... «Боже, пробач мені, що я був неслухняний», – вигукнув він, склавши в молитві руки. А сльози самі лилися з очей. «Будь-ласка, допоможи, щоб тато не карав і не сварив мене, щоб він не засмутився, – молився Богдан крізь сльози, – а я... я сам у всьому зізнаюся татові». Хлопчик розумів, що просить неможливого, адже тато кілька разів попереджав його про телефон. Після молитви душу огорнули мир і спокій, а сльози висохли.

Був уже вечір, і тато от-от мав прийти. Раптом пролунав дзвінок у двері. Богдан аж стрепенувся: настав час зізнаватися татові у своєму вчинкові. Страшно. Ось уже чути татів веселий голос, коли він розмовляв з мамою

в коридорі:

– А де мій телефон? Не думав, що так незручно, коли поруч немає телефону.

Богдану тієї миті хотілося провалитися крізь землю, але він згадав, що обіцяв Богу. «Скажи татові», – підбадьорив його той самий лагідний голос. Це було непросто, але хлопчик вибіг до тата, вигукуючи:

– Це я, це я побив твій телефон!

Тато спочатку нічого не зрозумів, коли синочок кинувся зі сльозами в його обійми:

– Тату, пробач, що я не послухався тебе.

– Ага, он воно що, – нарешті здогадався він. – Ну, показуй, що ти наробив.

Татів голос був напрочуд лагідним, і Богдан уже сміливіше повів його до кухні. Тато уважно оглянув телефон, а потім сів у крісло й посадив сина собі на коліна:

– Синку, те, що ти не послухався, – дуже погано.

Однак те, що ти зізнався у скоєному, – справді сміливий учинок. Тому цього разу я тебе не каратиму.

«Невже Бог справді зробив це?!» – не міг повірити Богдан.

– Однак пообіцяй мені надалі бути слухняним, адже непослух може призвести до серйозних проблем.

– Звісно, тату, відтепер я слухатимуся тебе, – відповів Богдан.

– Молодець, чудове рішення! – похвалив тато сина й погладив по голові.

– Утім, як же ти ремонтуватимеш телефон? – сумно запитав хлопчик.

– Не хвилюйся, – відповів тато, – адже це не справжнє скло, а захисне.

І тут сталося щось неймовірне: тато одним рухом зняв із телефона потріскане скло, під яким був цілий екран. Очі хлопчика розширилися від здивування, а тато пояснив:

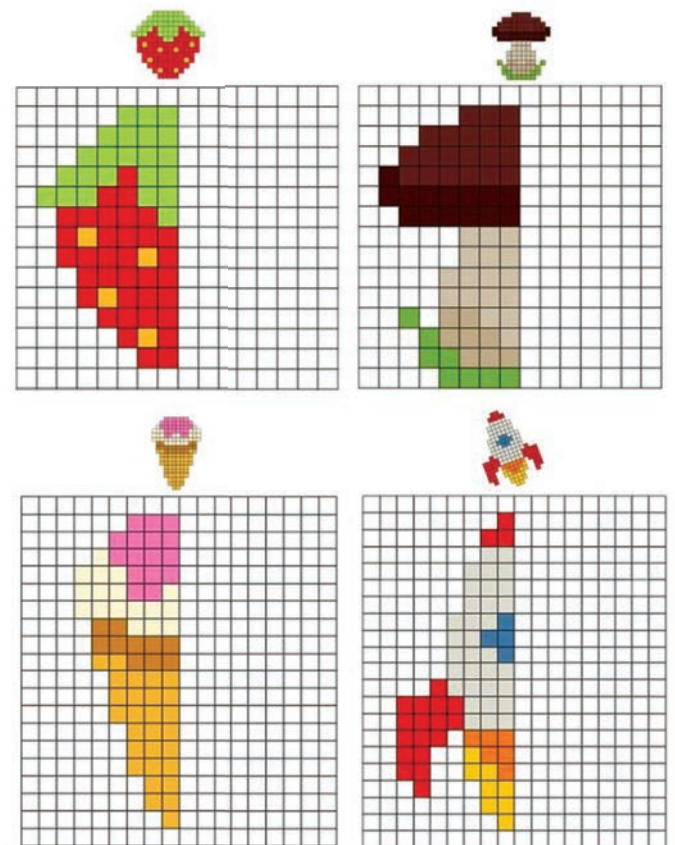
– Я давно хотів замінити це скло, бо мені його погано приклеїли, і сьогодні я купив нове. Тому нічого страшного не сталося.

Серце Богдана наповнилося небувалою радістю: Бог справді здійснив чудо!

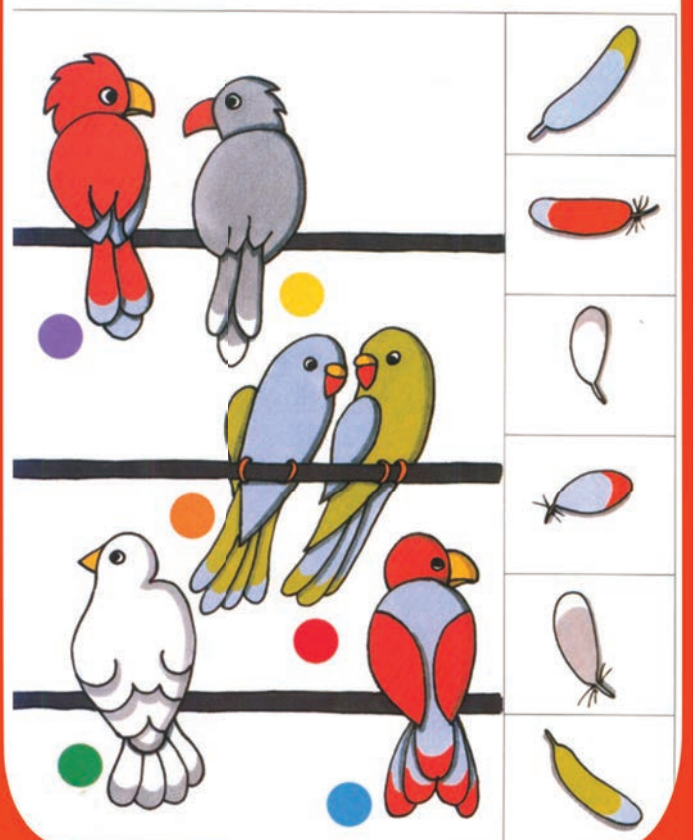
ДОПОМОЖИ ПАНДІ ДІСТАТИСЯ ДО БАМБУКА.

ДОМАЛЮЙ ДРУГУ ПОЛОВИНКУ.

З'ЯСУЙ, ДЕ ЧИЄ ПІР'ЯЧКО.

ТАЙНАЯ КОМНАТА

Когда повсюду ползают змеи, желая полакомиться, птичкам, которые называются ткачи-байя, приходится быть очень осторожными, чтобы защитить свои яйца. Им нужно сделать свои гнезда недоступными для змей. Для этого в каждом гнезде они сооружают тайную комнату с собственным скрытым входом.

Это похоже на гнездо, свисающее с ветвей дерева. Глядя на него, можно подумать, что вход расположен сверху. Птички хотят, чтобы змеи думали именно так. Если змея ползет по ветке и засунет свою голову в отверстие сверху, она обнаружит там пустоту.

Настоящий вход находится внизу около дна гнезда, и он хорошо замаскирован. Птичка-мама и птичка-папа аккуратно влетают и вылетают из своего тайного жилища. Там яйца остаются недоступными для незваных гостей. Кроме сооружения потайного входа, ткачи-байя подвешивают свои гнезда на тонких ветках. Это не дает некоторым змеям добраться до гнезда, потому что они не могут туда доползти, боясь упасть.

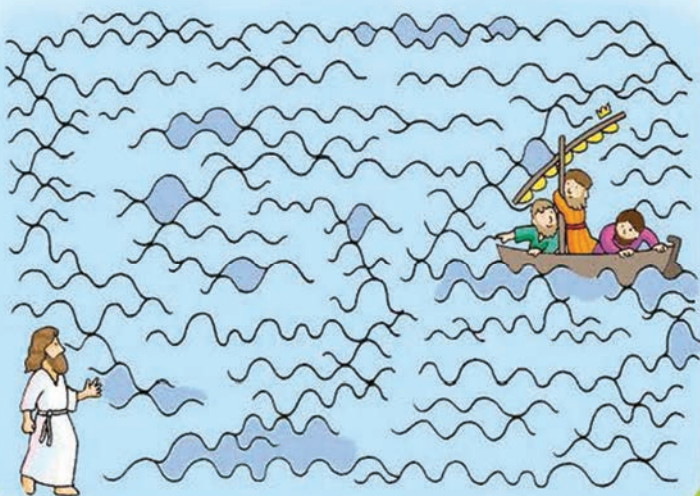
Разумно принимать меры предосторожности, особенно если враг притаился где-то рядом.

Хелен Робинсон

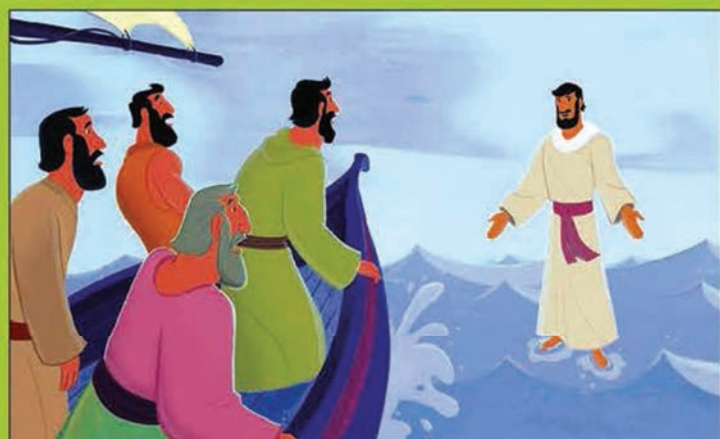
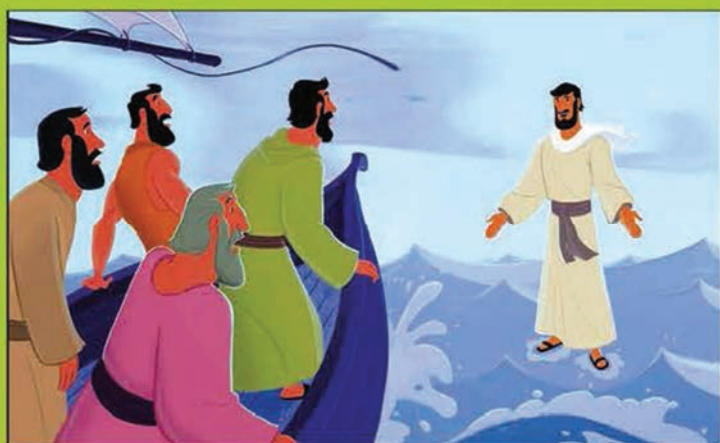

ЛАБИРИНТ

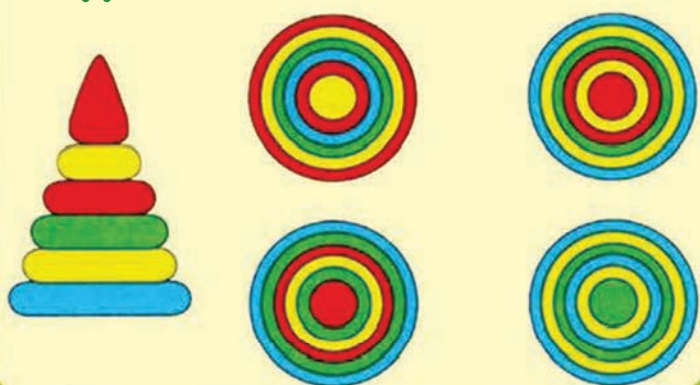
КАК ИИСУСУ
ПОДОЙТИ К
ЛОДКЕ?

ЗНАЙДИ 12 ВІДМІННОСТЕЙ.

РАССМОТРИ ПИРАМИДКУ. КАКОЙ
ВИД СВЕРХУ ЕЙ СООТВЕТСТВУЕТ?

4,5,6,7

ИИСУС ХОДИТ ПО ВОДЕ

Ученики Иисуса Христа переправлялись через озеро. Сам же Он остался на берегу. В путь отправились ученики поздно вечером, и, когда добрались до середины озера, их застигла темная ночь. Поднялась страшная буря. Лодку вертело, как щепку, и заливало волнами. Все, кто был в лодке, испугались и каждую минуту ждали, что их суденышко перевернет и все они пойдут ко дну.

Как вы думаете, Иисус Христос забыл Своих учеников, не видел, что они тонут? Неужели Он не помог им? Нет, Иисус никого не забывает. Он помнит обо всех несчастных и готов помочь им.

Начинало светать, а буря не унималась. От берега лодку унесло верст на пять. Вдруг ученики видят, что по морю, по высоким волнам к ним идет Иисус Христос. Они очень испугались. «Как?! Ведь Учитель остался на берегу, а мы уже далеко отплыли! Как же Он может идти по волнам?» – говорят апостолы между собой. «Это нам только кажется, это призрак!» – воскликнули они испуганно.

«Это Я. Не бойтесь!» – говорит Иисус Христос. «Господи! Если это правда Ты, позволь мне прийти к Тебе по воде», – попросил апостол Петр. «Иди!» – говорит ему Иисус. И Петр вышел из лодки и пошел к Нему по воде. Он верил, что Господь не

даст ему погибнуть, и шел по волнам. Когда он подошел уже довольно близко к Иисусу Христу, вдруг подул сильный ветер. Петр испугался, забыл, что возле него Христос, и подумал: «Как бы не утонуть!» И он тут же стал тонуть. «Господи, спаси меня!» – закричал Петр.

Иисус Христос подал ученику руку, поддержал его и говорит: «Маловерный! Почему ты засомневался? Почему подумал, что Я дам тебе утонуть? Почему не понадеялся на Меня?»

Когда Иисус с Петром вошли в лодку, ветер утих и буря унялась. Все, кто был в лодке, подошли к Иисусу Христу, поклонились Ему и сказали: «Истинно Ты Сын Божий».

Ребята, никогда не забывайте своего Спасителя. Знайте: чем больше несчастье, чем страшнее опасность, тем Господь ближе к вам. Тонете ли вы, заблудились, больны – Христос возле вас и готов помочь вам. Только вспомните Его, позовите на помощь и помолитесь Ему.

АНГЕЛ?

«Боже, пошли мені ангела», – у відчаї промовив стомлений довгою дорогою Мирон.

Він уже понад годину йшов сільською дорогою з повним рюкзаком, тягнучи за собою велику важку валізу на колісках.

Мирон – студент-старшокурсник – вирішив попрацювати на канікулах. Він подав заявку в одну з німецьких фірм, що запрошує студентів на роботу. Через деякий час юнак отримав пропозицію та підписав контракт із роботодавцем. А наступного ранку йому потрібно було з'явитися на робочому місці.

Дві години перельоту – і Мирон уже в Німеччині. Хлопець без проблем знайшов потрібну автобусну станцію, але виявилось, що село, куди він мав прибути, досить віддалене й у неділю після обіду до нього рейсу не було. Юнак розпитав, як же можна дістатися до того населеного пункту, і йому пояснили, що є рейс до сусіднього села. Вийшовши на кінцевій зупинці, Мирон увімкнув GPS-навігатор і ввів адресу. Стрілка показувала потрібний напрям, а за мапою, здавалося, було не дуже далеко.

«Я молодий і сильний, тож швидко дійду», – заспокоював себе хлопець. Мирон ішов-ішов, а стрілка постійно показувала вперед. Пройшов одне село, потім дійшов до іншого. Дорога була рівна, будинки навколо великі та доглянуті. Чудова заміська Німеччина! Сонце схилилося за небокрай.

Плечі та руки від важкої ноші почали боліти. Хлопець зрозумів, що йому потрібна допомога. «Боже, я не знаю, що робити. Будь ласка, пошли мені ангела!» – почав він молитися, а потім подумав: «А чим же мені ангел допоможе?»

От і останній будинок села. Далі – ліс і невідомість. Раптом Мирон почув кроки позаду. Він повернувся й побачив жінку із собакою. Пес біг і тягнув за собою жінку, а вона намагалася його стримати. Коли вони порівнялися, жінка запитала:

– Пробачте мою цікавість, але куди Ви прямуєте з такою важкою валізою проти ночі?

Мирон показав їй адресу.

– Іти ще приблизно 15 кілометрів, – із жахом в очах промовила жінка. – Зачекайте трохи, я підвезу додому за машиною й відвезу Вас туди.

Утомлений і голодний хлопець сів на траву біля дороги, не в змозі повірити в те, що трапилося.

– Сідайте в машину. Ось, візьміть круасан і яблуко. Ви, напевно, зголодніли, – запропонувала небайдужа жінка.

«Господи, дякую Тобі, що Ти так швидко відповів і в такий дивовижний спосіб!» – подумки молився Мирон, поки вони їхали.

– Фрау, ви ангел? – запитав хлопець, прибувши за адресою.

Жінка лише приємно усміхнулася й побажала йому гарно працювати та йти до своєї мети.

ЗНАЙДИ 6 АНГЛІЙСЬКИХ СЛІВ І ОБВЕДИ ЇХ.

НАЙДИ БАБОЧКУ.

ОБВЕДИ СТАКАН С ЛИМОНАДОМ, НЕ ВЫХОДЯ ЗА КОНТУР, ЧТОБЫ НЕ РАСПЛЕСКАТЬ НАПИТОК.

ОРИГАМІ

Наталія Крюкова

УДИВИТЕЛЬНЫЕ ЦВЕТЫ

Наконец наступили летние каникулы, и 4-А класс отправился на экскурсию в лес. Сначала они ехали на автобусе, а затем шли по тропинке до поляны, где должны были отдохнуть. В лесу царила тишина – в это время все птицы уже свили гнезда и высиживали птенцов. Иногда только было слышно стрекотание кузнечиков из густой травы и шелест деревьев.

– Ребята, – обратилась к ученикам Мария Петровна, – сейчас мы немного отдохнем, подкрепимся, а потом у вас будет время, чтобы осмотреть все вокруг. Через час встречаемся здесь.

– Что тут смотреть-то? – сказал Саша. – Лес как лес. Ничего особенного.

– Как же ничего особенного?! – удивленно возразила Лиза. – Посмотри, какая красота вокруг. Цветы – как ковер! Тут синие, там желтые, а на пригорке красные!

– Не удивляйся, Лиза, – сказала Даша. – У природы есть свои тайны, но раскрывает она их не всем.

– И кому же она их раскрывает? – спросил Саша.

– Через час встретимся и узнаем, – ответили девочки и побежали к березняку.

Саша остался один. Он медленно пошел по дорожке, заняться было нечем. Другие ребята собирали цветы, разглядывали бабочек и разных насекомых в траве и не обращали на него никакого внимания. Тогда мальчик взял палку и стал махать ею по кустам и цветам. Мария Петровна укоризненно взглянула на него, но ничего не сказала. Через час ребята встретились на поляне. Вид у всех был радостный и счастливый.

– А теперь, – сказала Мария Петровна, – мы с вами проведем одну интересную игру. Каждый из вас должен рассказать об одном растении, которое увидел в лесу, а мы должны отгадать. Кто начнет?

– Можно я? – спросила Оля. – Из этого растения можно сплести коврик. Отвар из него останавливает кровь, – продолжала она более уверенным голосом. – Еще им лечат ревматизм. Также этим растением можно

воспитывать непослушных детей.

– Крапива, крапива! – закричал первым Славик.

– Раз ты угадал – тебе и продолжать.

– Хорошо, – согласился он. – Это растение заваривают и пьют как чай, им полощут горло, промывают глаза. Девочки из этого цветка плетут очень красивые веночки. И, по-моему, это королева всех лесных цветов.

– Ромашка! – догадалась Вера. – А вот моя загадка: это зеленый листочек. На вид невзрачный, растет по обочинам дорог и тропинок, а человеку – настоящий друг. Если кто поцарапается или порежется, то надо приложить листочек – и все быстро заживет.

– Знаю, знаю, это подорожник, – сказала Лиза. – А вот мое растение точно никто не угадает. У него страшное название, но цветы красивые, желтые. Его надо засушить, затем отварить и пить при плохом настроении или воспалении.

– Это зверобой, – ответил Володя. – А у моего растения полезные и ягоды, и листья. Кто угадает, того угощу! – предложил он.

– Земляника! – догадались ребята.

– Смотрите, сколько я набрал. Угощайтесь, всем хватит.

– Саша, теперь твоя очередь, – сказала Мария Петровна.

– Я не знаю, что сказать, – ответил он. – Никогда не думал, что столько всего важного для людей растет в лесу. Я думал, это колючки и трава ненужная. Нравятся мне только синие колокольчики, и я постараюсь о них все узнать.

– Это хорошо, – заметила Мария Петровна. – Думаю, ты много интересного узнаешь для себя. Ведь из целебных трав и цветов получают настои, отвары, сиропы, порошки, капли и мази для лечения разных болезней. Лекарственные растения добавляют в зубные пасты и кремы. Весна и лето – настоящая пора изобилия цветов и трав. Каждый может их собирать, засушить и зимой при необходимости подлечиться. А вот рвать понапрасну не стоит. Красоту земли нужно беречь.

ПОЛУНИЧНИЙ БУКЕТ

поробка

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- полуниці;
- квіти;
- зелені гілочки;
- обгортковий папір;
- стрічка;
- дерев'яні шпажки.

2 Квіти краще підібрати за розміром полуниць, тоді букет матиме гармонійний вигляд.

3 Стебла повинні бути приблизно однакової довжини з дерев'яними шпажками.

4 Полуниці обережно нанизай на шпажки. Спробуй не стискати ягоди й не протикати їх до кінця, щоб вони не з'їжджали по шпажці донизу. Хвостики в такому разі допоможуть краще зафіксувати ягідки.

5 Розташуй шпажки з ягодами в букеті впереміш із гілочками зелені та квітами приблизно на одному рівні. Зв'яжи полуничний букет, зафіксувавши всі стебла та шпажки.

6 Обгорни букет гарним папером і зав'яжи бант. **Готово!**

1 Полуниці для букету вибирай обов'язково гарні, свіжі й бажано великі. Ягоди мають бути тверденькими й не надто соковитими, інакше вони швидко стечуть соком і полуничний букет втрапить вигляд.

Не забувай, що ягідний букет може швидко зіпсуватися, а тому якнайшвидше подаруй свій витвір кулінарного мистецтва з найкращими побажаннями!

Веселый English

CAMPING ОТПРАВЛЯЕМСЯ В ПОХОД

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

TASK 2

Write the missing letters in the boxes to complete the words. Вставь пропущенные буквы.

TASK 3

Find and circle the words in the word search puzzle and number the pictures. Найди необходимые слова и пронумеруй картинки.

t	l	g	m	b	s	c	o	m	p	a	s	s	c	x
h	l	a	m	a	t	c	h	e	s	k	b	a	b	
e	t	o	r	c	h	a	w	a	t	e	s	c	r	i
r	t	v	k	n	i	f	e	x	u	v	u	c	a	n
m	f	e	b	c	z	a	d	e	p	x	o	a	v	o
o	t	s	t	k	l	i	g	h	t	e	r	m	a	c
s	l	e	e	p	i	n	g	b	a	g	b	p	n	u
f	n	d	l	e	o	d	s	k	q	z	w	f	b	l
l	a	r	a	n	y	c	k	y	c	i	a	a		
a	n	o	n	k	r	h	n	o	r	i	r	c	r	
s	g	p	t	n	b	a	r	b	e	c	u	e	k	s
k	f	e	e	i	m	r	g	i	z	q	o	o	p	d
j	y	u	r	f	y	g	b	o	o	t	s	u	a	a
s	e	c	n	e	x	y	c	t	e	n	t	m	c	p
o	q	d	e	c	k	c	h	a	i	r	e	t	k	u

- 1) matches
- 2) axe
- 3) backpack
- 4) torch
- 5) rope
- 6) tent
- 7) compass
- 8) sleeping bag
- 9) penknife
- 10) campfire
- 11) thermos flask
- 12) binoculars

TASK 4

Read the paragraph about camping. Write the adjectives you found onto the lines below. Прочитай текст и найди все прилагательные, выпиши их ниже.

My family likes to go camping every summer. We like to sit under the bright stars shining through the dark sky. We like to listen to the chirping crickets and crackling fire. Sticky marshmallows on melted chocolate fill our hungry tummies. At night, we snuggle in our warm, cozy sleeping bags and tell scary stories until we fall asleep.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

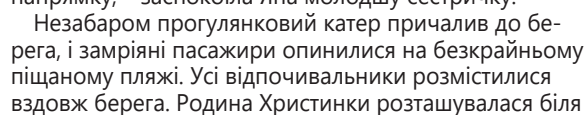
TASK 5

Find all the objects and color the picture. Найди указанные предметы и раскрась картинку.

- 1) NIGHT OWL
- 2) STRIPED SNAKES
- 3) MARCHING ANTS
- 4) BERRY BUSHES
- 5) SHINING STARS

НЕБЕЗПЕЧНЕ МІСЦЕ

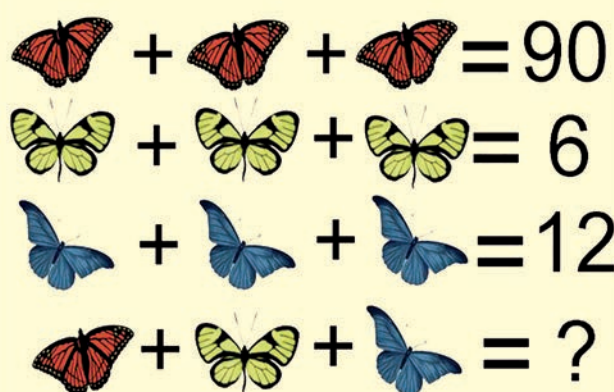

Слава Богіві, що все завершилося благополучно. Цей випадок став повчальним для родини дівчинки, адже місце для купання слід обирати обачно, а дно водойми – ретельно перевіряти. Навіть тепер, коли та прикра подія вже давно в минулому, Христинка дякує Богіві за те, що Він урятував її матусю.

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ КЛУБНИКУ.

ЗНАЙДИ ПРАВИЛЬНУ ВІДПОВІДЬ.

НАЙДИ 5 ОТЛИЧИЙ.

ЩО ТУТ ЗАЙВЕ?

ПОДВИГ БЕЗ ЧЕСТИ

Галина Шперлинг

Антон и его сестра Дина приехали на дачу к тете. Дети бегали на речку купаться или ловить рыбу, ходили в лес за грибами. Но больше всего Антону и Дине нравились тетины грядки с клубникой. К столу тетя Нина собирала самые спелые ягоды, чтобы порадовать ребят.

– Всю жизнь ел бы только клубнику, – заявил Антон, отправляя ягоду за ягодкой в рот.

– Всю жизнь нельзя, – иронично заметила Дина, – аллергия будет.

Дети весело засмеялись, а тетя вдруг спросила:

– А не желаете ли сегодня вместо обеда клубники в неограниченном количестве?

– Желаем! – в один голос воскликнули дети.

– Тогда, – сказала тетя Нина, – вам придется прополоть две картофельные грядки.

– И все? – удивился Антон. – Да за такую награду я все грядки в огороде прополчу!

Выйдя на террасу, тетя, указав рукой в самый конец огорода, сказала:

– Вот смотрите: одна грядка с правой стороны, другая с левой. Они одинаковые, так что без разницы, кому какую полоть.

Это тетя Нина считала, что разницы нет, но Антон сразу усмотрел, что левая грядка кажется совсем заросшей травой. Поэтому он живо предложил сестре:

– Если разницы нет, то я пойду направо, а ты налево.

Тетя Нина достала ведра для сорняков и с сожалением сказала детям:

– У меня есть только одна пара перчаток. Возьмите каждый по одной.

– Мне не нужна перчатка, – с добродетельным видом заявил Антон, – отдайте лучше пару Дине, а я и так обойдусь. Я же старше и могу потерпеть.

Дина была благодарна брату, что он отказался от перчатки ради нее. А Антон быстро взял ведро и пошел к своей грядке. «Иисус так не учил, –

судила его совесть, – сестру в заросли отправил, а себе грядочку почище выбрал. Хорош братец!» Но он тут же оправдал себя: «Девчонки любят полоть, это ведь женская работа, да и получается у них лучше...»

Выдрав два-три сорняка, Антон с огорчением отметил, что это колючие растения с длинными корнями. Теперь он пожалел, что отдал свою перчатку. Попросить ее обратно мальчику было стыдно, и он стал работать голыми руками. Сорняки больно ранили руки. Стиснув зубы, Антон задавался вопросом: «Для чего эти колючки нужны?»

Заканчивая прополку, Антон готов был и вовсе отказаться от клубники. Утомленный от напряжения и боли, он присел на траву. «Пойду посмотрю, как у Дины дела», – подумал Антон. Подойдя, он опустил свои израненные руки в мягкую влажную травку.

– Удивительно, на моей грядке одни колючки росли, а на твоей – такая мягкая травка.

И мальчик стал полоть, делая вид, что хочет помочь сестре. На самом

же деле его руки горели от колючих сорняков, и ему было приятно опустить их в мокрую прохладную траву.

– Какой ты добрый, – лепетала Дина, – перчатку свою мне отдал и полоть помогаешь!

Антон молчал. Ему было горько, что, ища легкой работы, он выбрал себе самую трудную.

Кушая клубнику, мальчик старался прятать свои опухшие руки. Ему было неловко, когда Дина начала рассказывать тете, какой хороший у нее брат. Антон смущался от этой похвалы, потому что знал, что поступил лукаво. А как бы ему хотелось быть героем...

Лежа вечером в постели, мальчик мечтал, как жертвует собой ради блага своей сестры, как отдает ей последний глоток воды или как защищает от злой собаки. А потом, вздохнув, вспомнил реальные события ушедшего дня. И невольно мальчику пришли на память слова из Священного Писания: «Верный в малом и во многом верен...»

«Буду стараться поступать правильно, как Христос учил», – подумал Антон.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ПОЛУНИЦЮ

Полуниця – єдина у світі ягода, насіння якої розташоване зовні, а не всередині. Ці насінини називаються горішками, а плід полуниці – багатогорішком.

Полуниця – чудовий засіб проти головного болю, оскільки в ній містяться речовини, близькі до складу аспірину.

Крім червоної, існує ще й біла полуниця. Вона з'явилася у 18 столітті в результаті схрещування різних сортів дикої полуниці. Зараз цей вид втрачений, а сучасна біла полуниця – гібрид червоної полуниці та ананаса.

Полуничний сік – справжній «плямовивідник», який допомагає позбутися пігментних плям і веснянок. Також полуниця сприяє відбілюванню зубів.

Полуниця багата на мідь, яка стимулює вироблення колагену. Мадам Тальєн, відома особа при дворі імператора Наполеона, приймала полуничні ванни, щоб зберегти свою шкіру в гарному стані. Вона використовувала 10 кг полуниці на ванну!

Найбільшу полуницю зірвали 1983 року в Ролкстоні, штат Кент, США. Її вага становила 231 г. На жаль, ягода не принесла задоволення власнику: вона виявилася водянистою й кислою.

Полуниця позитивно впливає на пам'ять.

Вероніка Деркач

Ксюша Заломська

Назар Балаклицький

Софія Шаповал

Юлія Гніца

Ярослава Нижник

Анастасія Панченко

Артем Суханюк

Валерія Басс

Валерія Чупіна

Віка Кот

Діма Ігнаточкін

Іванка Ільков

Маргарита Деркач

Матвій Ігнаточкін

Рома Дусь

Книга "Каникулы на 5+" Светланы Крутовой повествует о том, как братья-близнецы Кеша и Гоша отправляются в экспедицию вместе со своим отцом-экологом. Эти каникулы ребята никогда не забудут: столько приключений, встреч и открытий! Они карабкались по скалам, переправлялись через озеро и даже строили дом на дереве. Как необыкновенно интересно было играть с ручной косулей, наблюдать за дятлом, ежами, зайцами и другими обитателями дикой природы. Не обошлось и без настоящих опасностей. Каких именно – читайте в книге.

ЗАКАЗЫВАЙТЕ В ИНТЕРНЕТ-МАГАЗИНЕ -
BOOKSON.COM.UA

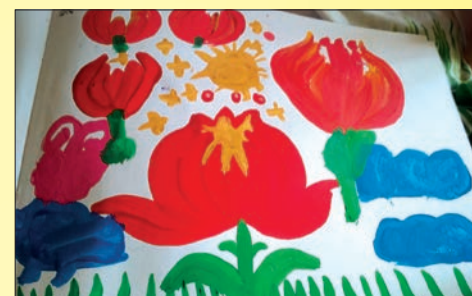
Арсеній Пономаренко

Софія Єсолова

Валентин Грисенко

Віталіна Савченко

Надя Шиповська

Єва Козлова

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifeforce.com.ua